

РЕШЕНИЕ

№ 3918

гр. Варна, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на втори декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Х.а
в присъствието на прокурора Е. Т. К.
като разгледа докладваното от Моника Жекова Гражданско дело №
20223110106482 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното :

Производството по делото е образувано въз основа на предявена искова молба с правно основание **чл. 2, ал.1 и ал.3, вр. чл. 2в, ал.1, т. 2 ЗОДОВ** от **ищеца И. Х. И., ЕГН *******, с адрес: *******, чрез процесуален представител - **адвокат от ВАК С. В.** , със съдебен адрес: ***** срещу** ответника **П. Н. Р. Б.** , с адрес ***** 2**.

Отправеното до съда **искане** е да бъде постановено Решение, по силата на което ответника да бъде осъден да заплати на ищеца **СУМАТА** от **7000,00 лв.** (седем хиляди лева) обезщетение за претърпени от ищеца **неимуществени вреди** причинени от бездействието на Прокуратурата на Р.България за периода **13.07.2018г. до 11.09.2020 г.** , в който период е била неправомерно приложена спрямо ищеца мярката „Забрана за напускане на територията на България „ наложена по изп.преписка ДР -1/15 на РП *******, които неимуществени вреди се изразявали в отрицателни емоции и психически изживявания, стрес и безпокойство, влошаване на здравословното състояние на ищеца, ведно със **законната лихва** върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба , до окончателното изплащане на вземането, **както и СУМАТА** от **200 лева** (двеста лева) обезщетение за **имуществени вреди** причинени на ищеца представляващи разход за заплатено адвокатско възнаграждение за подаване на **жалба** по изп. преписка ДР -1 /15 на РП *******, като всички претендирани неимуществени и имуществени вреди, заявени за репарирание са предявени за вреди от бездействието на Прокуратурата по наложената мярка „Забрана за напускане територията на РБ“ за налагането и/или изпълнението на мярката, която мярка била наложена от прокурор в хода на наказателното производство за неотклоняване на лицето от изтърпяване на наложеното му по НК наказание и в резултат на наложената му мярка било ограничена личната му свобода и право на свободно придвижване.

Ищецът в исковата си и уточнителни молби е навел следните фактически твърдения, на което основава искането си до съда:

Ищецът сочи в исковата си молба, че с постановление / заповед на прокурор от Районна прокуратура ***** ДР 1 - 2015 г.** било поискано налагането на „забрана И. И. да напуска страната“. Тази мярка била наложена със Заповед № 5173 - 72 / 15.09.2015 г. и основанийето й било отпаднало на 28.03.2018 г. След излизането на И. от затвора, т.к. ищецът И. разбрал, че прокурорът следва

служебно „да свали“ забраната, ищецът не предприел никакви действия за отмяната ѝ.

Твърди се от ищеца, че в средата на 2020 г. получил предложение за работа в държава ,членка на Европейския съюз - Р.Германия. Във връзка с приемането на предложената работа ищецът направил проверка в ОД МВР Варна, Паспортна служба и научил, че има наложена забрана за напускане на страната от РП *** и не може да напуска територията на Р.България. По този повод ищецът твърди, че ангажирал адвокат и адвокатът подал от името на И. молба за отмяна на забраната до РП *** , а по- късно И. научил, че с писмо от 11.09.2020 г. РП *** разпоредила на ОД МВР София мярката да бъде свалена.

Ищецът твърди, че с посочените по-горе бездействия на Прокуратурата била ограничена личната му свобода и правото му свободно да се движи извън територията на РБ , изпуснал възможността за започване на работа и това много време след изтърпяване на наказанието си, станал затворен, саможив, хроничните му проблеми се обострили.

Ищецът претендира имуществени вреди в размер на 200 лв. и неимуществени вреди 7000 лв. /общо 7200 лв. след уточненията/ - именно от бездействието на Прокуратурата за периода от 28 март 2018 г. до 11 септември 2020 г. , докато била прилагана спрямо него мярката Забрана за напускане на територията на страната.

В уточнителна молба ищецът е пояснил, че спрямо него е било водено НОХД № 10975 по описа на Районен съд София за 2013 г. и НОХД №10026/2010 г. по описа на СРС, а след влизане в сила на Присъдите бил приведен да изтърпява наказанието „Лишаване от свобода“ първо в Затвора София , а впоследствие в ЗО Разделна към Затвора Варна . На по-късен етап наказанията на И. били групирани, а по ЧНД № 273/2018 г. по описа на ОС Варна И. бил УПО (условно предсрочно освободен) с изпитателен срок , като началото на изпълнение на пробационната мярка било 29 март 2018 г. Пробационната мярка и надзор приключили на 13 юли 2018 г.

Сочи се от ищеца И. , че с акт на прокурор от РП *** ДР 1 - 2015 г. било поискано да бъде наложена мярката Забрана за напускане на пределите на страната и мярката била наложена със Заповед № 5173-72/15.09.2015 г.

Ищецът И. счита, че основанието на мярката било отпаднало на 13 юли 2018 г.

Твърди се от ищеца, че в средата на 2020 г. получил оферта за работа в Р.Германия като шофьор, а още 2018 г. ищецът проверявал при пробационния служител дали може да напуска страна, при което получил отговор, че има забрана, но не можел да му каже кой , по кое дело или с коя присъда му я наложил. Ищецът е навел твърденията, че никога не бил получавал съобщение за наложената му мярка по чл. 75, т.3 ЗБДЛ или да му е известно такава да му е налагана. През м. август 2020 г., при проверка в Паспортна служба при ОД на МВР Варна ищецът научил, че забраната била наложена от РП ***.В тази връзка ищецът ангажирал адвокат като му заплатил сумата от 200,00 лв. Твърди се , че адвокатът на ищеца се свързал с деловодството на РП *** , подал от името на И. молба по изп. преписка ДР - 1 /15 на РП *** за да бъде отменена забраната поради отпаднало основание .

Ищецът твърди , че се притеснил много, сочи че след излизане от затвора материалното му положение не било добро, а се наложило да откаже добре платена работа поради наложената му забрана за напускане на пределите на РБ. Няколко дни по-късно ищецът твърди, че научил , че с писмо от 11 септември 2020 г. РП *** разпоредила на ОД МВР София тази мярка да бъде свалена поради отпаднало основание. Посочили, че мярката не била свалена по-рано, поради липса на информация, че наказанието е изтърпяно от Затвора Варна.

Ищецът получил допълнително, след направено запитване, писмо от РП *** , в което било посочено, че мярката за неотклонение била наложена на основание чл. 145 , ал.1 , т. 5 и т. 6, ал.2 и ал.4 от Закона за съдебната власт с цел недопускане на отклоняването на лицето от изтърпяване на наказанието, като в този случай не се извършвало връчване на осъденото лице.Твърди се по същество от ищеца И., че в резултат на наложената му мярка била ограничена личната му свобода и правото му на свободно придвижване.

С оглед горните фактически твърдения и ищецът е отправил исканията си до съда за репарирание на причинените му от ответника неимуществени и имуществени вреди.В подкрепа на

твърденията и искането си ищецът е направил доказателствени искания.

В срока по чл.131 ГПК ответникът, чрез процесуален представител мл. Експерт - юрисконсулт при Администрацията на Главния прокурор - К. А. е депозирал отговор на исковата молба.

На първо място според ответника исковата молба не попада под приложното поле на ЗОДОВ, т.к. се търсело репарирание на вреди по реда на чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД.

На второ място по допустимостта на иска ответникът не изразил изрично становище, но намира иска за неоснователен и недоказан.

По наведените твърдения от ищеца за бездействие на ответника, в отговора на искова молба са направени следните оспорвания:

В процесния случай не било налице увреждащо бездействие от страна на правозащитните органи , което да ангажира отговорност на Прокуратурата за обезщетяване на вреди, поради следните съображения :

Наблюдаващия прокурор изпратил мотивирано предложение до Директора на ОД МВР София за произнасяне, съгласно делегираните му правомощия по чл. 78 от ЗБДЛ.

Забраната за напускане пределите на страна била наложена със Заповед на Директора на ОД МВР София по предложение на прокурор, след постановяване на присъди (по НОХД № 10975 / 2013 и НОХД № 10026/2010 по описа на СРС), и на основание чл. 75, т.3 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД). Тези обстоятелства според ответника се потвърждавали и от представените по делото материали -пismo с рег. № 517000- 13864 от 10.09.2021 г. на ОД МВР София и писмо с рег.№ DP -1 / 2015 от 15.10.2021 г. на Районна прокуратура - ***. Твърди се от ответника, че наблюдаващият прокурор изпратил мотивирано предложение до Директора на ОД МВР София на осн. чл. 145,ал.1 , т.5 и т. 6, ал.2 и ал. 4 от ЗСВ, а при изпълнение на предвидените в закона функции прокурорът можел да изпраща материалите на компетентния орган , когато установял, че има основание за налагане на принудителни административни мерки.

Ответникът подчертава в отговора на искова молба,че приложението на нормата на чл. 68 НПК било пряко свързано с чл. 75 , т.3 ЗБЛД , където било регламентирано, че не се разрешава напускане на страната на лица, осъдени на лишаване от свобода до изтърпяване на наложеното йм наказание . Според законното правило на чл. 78, ал.1 от ЗБЛД ПАМ се прилагали с мотивирана Заповед по чл. 75, т.3 ЗБЛД на Министъра на вътрешните работи или упълномощено от него лице, какъвто бил настоящия случай , твърди ответника. Заповедите по този ред подлежали на незабавно изпълнение, а ищецът разполагал с правото да обжалва заповедта по реда на АПК.

Налагането на ПАМ, след като били постановени присъдите, с които на ищеца било наложено наказание „Лишаване от свобода“, според ответника било в съответствие с Указание за дейността на прокуратура по надзора върху изпълнение на наказанията и други принудителни мерки, утвърдено със Заповед № 5306 от 24.11.2014 г., изм. и доп. със Заповеди №, № РД 04 -203 от 28.04.2016 г.и РД- 04-71 от 19.02.2018 г. на Главния прокурор на РБ.В този смисъл и в писмо с изх.№ DP -1/2015 г. от 15.10.2021 г. на РП *** било упоменато , че в изпълнение на Раздел III , чл.20 от Указанието, при привеждане в изпълнение на влезли в сила съдебни актове, с които е наложено ефективно наказание Лишаване от свобода на български граждани и на чужденци, които не са граждани на държави - членки на ЕС, прокурорът сезирал директора на съответната Дирекция на ОД на МВР /СДВР/ за налагане на ПАМ „Забрана напускане на страната“. По силата на същото указание чл.20.3. след получаване на уведомление от Затвора, че осъденият е освободен поради изтърпяване на наказанието или УПО или при липса на други основания за задържането му в пенитенциарното заведение, пояснява ответникът, компетентният прокурор уведомявал писмено и незабавно органа, наложил принудителната административна мярка, за отпадане на основанието за действието. Т.е. след като бѐдел уведомен за отпадналото основание на действието на мярката , прокурорът бил задължен служебно да предприеме необходимите действия по отмяната й. С писмо с изх.№ DP -1/2015 от 11.09.2020 г. на РП *** , твърди ответника, че ищецът ,чрез процесуалния му представител бил уведомен за липсата на уведомление от Затвора Варна за изтърпяното наказание.

Твърди се и от ответника, че ищецът бил УПО и съдът постановил изпълнение на пробационни мерки пред изпитателния срок, като за това обстоятелство съгласно чл. 184, ал. 3 от ЗИНЗС пробационният служител уведомявал незабавно съответния прокурор за полученото определение на съда и за началото на изпълнение на пробационните мерки. В изпълнение на чл. 208 ЗИНЗС, сочи ответника, за начало на изпълнение на наказанието пробация се уведомявал съответния прокурор, кмета на населеното място по местоизпълнение на наказанието и съответния началник на Районното управление на МВР, като в уведомителното писмо се отбелязвали данните за осъденото лице, характера на извършеното престъпление, размера и вида на постановените от съда пробационни мерки.

По същество на спора ответникът твърди, че по делото не се установявали данни прокурорът да е бил уведомен и от пробационния служител за посочените обстоятелства.

Сочи се още от ответника, че ищецът не се бил възползвал от правото си да обжалва заповедта, а твърдял че нямал претенции по наложената мярка, а исканото обезщетение произтичало от отпадналото основание за ограничаване на свободното му придвижване.

Според ответника било видно от представените с исковата молба доказателства и изложеното от ищеца в уточнителна молба от 05.09.2021 г., че ищецът имал представа още през 2018 г. че има наложена забрана да напуска страната, но независимо от това предприел действия за нейната отмяна една на 24 август 2020 г., когато депозирал Жалба / Сигнал до РП *** за снемане на мярката. С писмо от 11 септември 2020 г. твърди и ответника, че РП *** разпоредила на ОД МВР София мярката да бъде снета поради отпаднало основание.

Според ответника не се установявало нарушение от страна на наблюдаващия прокурор, т.к. същият не бил информиран от Затвора Варна, че ищецът изтърпял наложеното му наказание, поради което и не били предприети последващи действия по уведомяване на органите на МВР за необходимостта ПАМ да бъде снета. Твърди се от ответника, че Затворническата администрация била длъжна да уведоми институциите, в т.ч. Прокуратурата / за изтърпяването на наложеното на ищеца наказание „ЛС“/, а и липсвали данни за началото на изпълнението на пробационната мярка, която приключила на 13 юли 2018 г. С оглед на гореизложеното ответникът намира че липсвало протИ.правно поведение от страна на правозащитните органи, изразяващо се в непроизнасяне по ПАМ „Забрана за напускане на пределите на РБ“.

2. На второ място в отговора на искова молба ответникът изразява становище по отношение на претенциите на ищеца за репарирание на имуществени и неимуществени вреди.

В условията на евентуалност ответникът намира заявените размери на същите за завишени и прекомерни, а търсените вреди се основавали на недоказани по делото твърдения.

Наведено е възражение, че по претенцията за имуществени вреди липсвали данни за уговорено и заплатено възнаграждение.

По същество ответникът е оспорил всички твърдения на ищеца затова, че в периода 13 юли 2018 г. - 11 септември 2020 г. е претърпял неимуществени вреди в размер на 7 000 лв. имуществени в размер на 200 лв. за заплатено адв.възнаграждение за депозиране на жалба в РП ***, намирайки иска и за неоснователен и недоказан.

В подкрепа на становището си за неоснователност и недоказаност на иска ответникът отново се е спрял на твърденията от ищеца факти и обстоятелства, повторил е изводите си, че още през 2018г. ищецът имал субективната представа за наложената му ПАМ, което пораждало протИ.речието между твърденията за изпитани стрес и притеснения в периода 13.07.2018 - 11.09.2020 г. и неангажираността и бездействието на ищеца да установи наложена ли е все още забраната. Според ответника липсвали доказателства, че ищецът отказал работа извън границите на страната, като в този смисъл било ирелевантно да се търсят вреди и причинно -следствена връзка.

Ответникът е възразил, че ищецът не е успял да докаже елементите на фактическия състав на чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД, за да ангажира отговорността на Прокуратурата за вреди действие или бездействие на физическо лице, натоварено с определена работа, вреда, протИ.правност на извършените действия, причинна връзка между деянието и настъпилото увреждане и виновно

поведение на прекия причинител на вредата.

В условията на евентуалност, в случай че съдът установи наличието на вреди, които да подлежат на обезвреда, то тогава ответникът счита, че следвало да бъде отчетено и бездействието на ищеца да поиска навременната отмяна на наложената му ПАМ . В този смисъл ответникът навежда възражение за съпричиняване, т.к. снемането на мярката било изцяло в интерес на ищеца, а установените по делото обстоятелства безспорно сочели на малък интензитет на евентуалните вреди респ. малък обем на отговорност от страна на Прокуратурата на РБ . Не и на последно по степен на важност място ответникът се позовава на нормата на чл.52 ЗЗД , като поддържа и твърдението си, че не са налице бездействия на държавните органи.

На последно място, според ответника не са налице и предпоставките за търсене на отговорност и по реда на ЗОДОВ, като се придържа към изложените по-горе възражения.

Ответникът е изразил становище и по доказателствените искания на ищеца, като намира искането за събиране на гласни доказателства за ирелевантно предвид липсата на бездействие от страна на прокурор, а в условията на евентуалност да се приложи нормата на чл. 159, ал.2 ГПК.

От своя страна ответникът е ангажирал заверено за вярност с оригинала копие на документ, което желае да бъде приобщено като писмено доказателство.

В отговора на искова молба е отправено искането да бъде отхвърлен иска като неоснователен и недоказан, ищецът да бъде осъден да заплати разноските по делото, вкл. и юрисконсултско възнаграждение. В т. 3 от отговора на искова молба , на стр. 7 е направено доказателствено искане по **чл.219 ГПК,което съдът е уважил.С Определение № 10400/21.9.2022 г. ВРС е допуснал** на осн. чл.220 ГПК привличане на трето лице помагач на страната на ответника, а на осн. чл.219 ГПК е конституирал в качество на трето лице помагач на страната на ответника **Главна дирекция „Изпълнение на наказанията „ / ГДИН /** с адрес ***.

В проведеното по делото второ по ред открито съдебно заседание ищецът не се явява, не се явява и процесуалният му представител .

Ответната страна Прокуратурата на РБ , представлявана от прокурор при РП Варна - Е. К. моли съда за отхвърляне на иска, като заявява и възражение с право осн. чл. 78, ал.5 ГПК .

Третото лице помагач на страната на ответника – ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „Изпълнение на наказанията“ не изпращат представител , но в писмено становище с вх.рег. № 83237/ 01.12.2022 г., се придържа към вече изразеното предходно становище за неоснователност на иска.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от ФАКТИЧЕСКА СТРАНА :

От приобщените по делото материали съдържащи се в **преписка № ДР-1 – 2015 г. по описа на РП ***** се установяват и доказват твърденията на ищеца И. Х. И., че спрямо него е била наложена **принудителна административна мярка по чл. 75 , т. 3 ЗБЛД .**

От л. 65 – ти от преписката на РП *** - **оригинал на карта с данни за наложена принудителна административна мярка** спрямо български граждани по ЗБДС / Закон за български документи за самоличност / **№ 0831013 , Обр. ЗП – 003 ,** се доказва факта, че спрямо ищеца И. И. , роден в *** , с адрес : г*** , по инициатива на РП *** по преписка с рег.№ ДР – 1/ 2015 г. от **07.01.2015 г.** с наблюдаващ прокурор Зл. К. , Директор ОД МВР София е издал Заповед за налагане на ПАМ на осн. чл. **75, т. 3 ЗБЛД**. В раздел трети от цитирания оригинал са записани правни и фактически основания за налагане на мярката , а именно че лицето е осъдено на ЛОС за срок от **9 месеца с присъда от 30.05.2014 г. по НОХД№ 10975 / 2013** по описа на СРС, влязла в сила на **24.11.2014 г.**, с Присъдата по НОХД № 10975/2013 по описа на СРС , на осн.чл. **68 НК** било приведено в изпълнение и наказанието ЛОС за срок от **1 година по НОХД № 10026/2010г.** по описа на СРС, влезли в сила на **24.11.2014 г.**

От оригинала на **Предложение**, приложен на л. **72 –ри** по същата преписка , се установява, че **административният ръководител – районен прокурор в РП *** –Златка К.** по преписка ДР –

1 /15 по описа на РП ***, на 07.01.2015 г. е предложил на Директора на ОД МВР СОФИЯ , на основание чл. 145, ал.1 ,т.5 и т.6 , ал.2 и ал. 4 от Закона за съдебната власт, да се произнесе съгласно делегираните му със заповед №Из -1903/21.10.2009г. на Министъра на вътрешните работи , правомощия по чл. 78 от Закона за българските лични документи , като наложи **принудителна административна мярка – забрана за напускане на страната** на И. Х. И. с ЕГН ***, С ИСКАНЕ за уведомяване за предприетото в 10 дневен срок. От мотивната част на Предложението на Административния ръководител на РП *** от 07.01.2015 г. се установява, че към началото на 2015 г. в прокуратурата / РП *** / е бил получен за изпълнение препис от Присъда от 30 май 2014 г. по НОХД № 10975/2013 г. по описа на СРС , влязла в законна сила на 24.11.2014 г., с която И. И. , роден в ***, живущ в гр.***, *** е бил осъден на ДЕВЕТ месеца лишаване от свобода за престъпление по чл.343 Б, ал.1 НК . С Присъдата по НОХД № 10975/2013 г. по описа на СРС , на основание чл. 68 , ал.1 НК било приведено в изпълнение и наказанието лишаване от свобода за срок от ЕДНА година , наложено на И. за престъпление по чл. 339, ал.1 , пр.2 , алт. 1 и алт.3 НК по НОХД № 10026/2010 г. по описа на СРС –НО , 115 – ти състав. Присъдата влязла в сила на 24.11.2014 г. С цел недопускане на отклоняване на лицето от изтърпяване на наказанието и предвид чл. 75, ал.3 ЗБЛД , административният ръководител на РП *** е отправил и предложението до Директора на ОД МВР СОФИЯ за налагане на процесната ПАМ .

Установява се от л. 31– ви от преписката на РП ***, че с телеграма № 2685/22.01.2015г. на ГДНП И. И. е бил обявен на ОДИ , след проведено местно издирване и проверка на адрес , като към него момент И. е бил с влязло в сила Решение № 1185 по ВНОХД № 4052/2014г. по описа на СГС и влязла в сила Присъда „Лишаване от свобода „ за срок от 1 година .

От л.10 – ти от преписката на РП *** се изяснява, че Районен прокурор при РП ***, на 11.09.2020 г. е отговорил писмено на ЗАПОВЕД № 72 / 15.1.2015 г. на ДИРЕКТОРА на ОД МВР СОФИЯ , относно наложена ПАМ по НОХД № 10975/2013 на РС София, че наказанието наложено на И. И. по НОХД № 10975/ 2013г. на РС София „ЛС „ за срок от 9 месеца и приведено в изпълнение на осн. чл. 68, ал.1 НК наказание „ ЛС „ за срок от 1 година по НОХД № 10026/2010 г. на РС София са изтърпени на 29.03.2018 г. с УПО по ЧНД № 273/2018 г . на ОКРЪЖЕН СЪД ВАРНА , съгласно писмо с рег.№ 234 / 2017 г. от 08.09.2020 г. на Началник Затвора Варна . Сочи се , че **основанието за налагане на ПАМ е отпаднало , поради което следва да се отмени на осн. чл. 78а от Закона за българските лични документи .**

С уведомително писмо , изготвено от Директор ОД МВР София с изх. № 517000 – 13306/ 09.10.2020 г., РП *** / на техен изх. № ДП 1 /2015 г. от 11.09.2020 г./ е била уведомена, че съгласно Заповед № 517з – 5214/ 25.09.2020 г. на Директор ОДМВР – София е ОТМЕНЕНА наложената със Заповед № 72/15.01.2015 г. **принудителна административна мярка по чл. 75, т.3 от ЗБЛД на лицето И. Х. И., ЕГН ******* по постъпило писмо № ДП -1 / 2015 г. от 11.09.2020 г. на РП ***.

Във връзка с установяване на правното основание на което е била наложена ПАМ на ищеца и по кое точно производство , на коя дата е наложена, кога е снета по преписката на РП *** се съдържа пълномощно от ищеца към адв.В. от 24 август 2020 г- и двукратно искане до РП *** от 24 август 2020 г. и 30 август 2021 г. за представяне на посочената информация. С писмо от 2.09.2021 г. / л. 5 от преписката на РП ***/Административният ръководител на РП - *** е информирал писмено адв.С. В. от ВАК ,в качеството на процесуален представител на И. И., че по изпълнителна преписка № ДР -1/15 са били приведени в изпълнение наказание лишаване от свобода за срок от 9 месеца по НОХД № 10975/2013 по описа на СРС и приведено в изпълнение на осн. чл.68 , ал.1 НК наказание лишаване от свобода за срок от 1 година по НОХД № 10026/2010 г. по описа на РС София спрямо И. Х. И., ЕГН ***** . На осн. чл. 145, ал.1 , т.5 и т. 6 , ал.2 и ал.4 от ЗСВ на осъдения И. била наложена **принудителна административна мярка** Забрана за напускане на пределите на страната, като забраната се налагала с цел недопускане на отклоняване на лицето от изтърпяване на наказанието и не предполагала връчване на съобщение до осъденото лице.

За пълното изясняване на фактическата страна по спора ответникът по делото е представил **Указание за дейността на прокуратурата по надзора върху изпълнение на**

наказанията и други принудителни мерки , утвърдено със Заповед № 5306 от 24.11.2014г., изменено и допълнено със Заповеди № РД – 04-203 от 24.08.2016г. и РД № 04 - 71 от 19.2.2018 г. на Главния прокурор , приложено на листи 19 – 23 .Указанията съдът намира, че не следва по същество да бъдат анализирани , т .к. касаят основно упражняване на правомощия на прокурора , които правомощия не могат да бъдат разгледани изолирано от характера на мярката „ Забрана за напускане на пределите на страната „ , .

Относими към спора по същество са представените по делото от ТЛП на страната на ответника – ГД „ИД „ писмени доказателства, приобщени на листи от **50 до 64 вкл.**, неоспорени от страните по делото.

Сравнителния анализ на събраните по делото писмени доказателства, приложената на л. 26 –ти от гр.д. № 11866/21 по описа на РС Варна СПРАВКА от Началник Затвора Варна , и уведомително писмо изготвено от административния ръководител на РП *** на 11.09.2020 г. до адв.В. / л.27 / мотивират съда да изведе следните основни изводи от фактическа страна :

Спор няма, че ищецът е бил осъждан на лишаване от свобода с влезли в законна сила присъди . С присъда по НОХД № 10975/2013 на СРС ищецът е бил осъден на ЛС 9 м. и е било приведено в изпълнение на осн. чл. 68, ал.1 НК наказанието ЛС от 1 г. по НОХД 10026/2010 г., а на осъдения е била наложена ПАМ забрана за напускане пределите на РБ.

Според отговора на РП *** до адв.В. /л.27 – ми / при извършен преглед на материалите по преписката с номер ДП 1/2015 г. се установило , че липсва уведомление от ЗАТВОРА за изтърпяно наказание , в която връзка била изискана писмена информация от ЗАТВОРА ВАРНА , която РП *** получили на 11.09.2020 г. с писмо с № 234/17 от 08.09.2020 г. , а с писмо ДП 1/15 на 11.09.2020 г. било разпоредено на ОД МВР София наложената ПАМ да бъде снета, поради отпаднало основание.

В писмена справка изготвена на 31.08.2021 г. Началник ОС ИН Варна е уведомил И. И., чрез адв.В. затова, че **наложената пробационна мярка** на И. И. по чл.42 а, ал.2 т.2 НК – задължителни периодични срещи с пробационен служител по време на изпитателния срок от 3 месеца и 14 дни при УПО на И. по **ЧНД № 273/2018 г.** на Окръжен съд Варна , влязло в законна сила на 29.03.2018 г., зачетено и за начало на мярката за пробационен надзор и **изпълнена / приключена на 13.07.2018 г.** УПО лице И. Х. И., ЕГН *****, с адрес *** , се сочи в същото уведомително писмо, че се явил в ОС ИН ВАРНА на **04.04.2018 г.** , като на тази дата бил подписан протокол за правата и задълженията за изпълнение на пробационната мярка за пробационен надзор със **зачетено начало 29.03.2018 г.** при УПО по ЧНД № 273/2018 г. на ВОС . Зачетено било начало на пробационната мярка за надзор през изпитателния срок на УПО от 29.03.2018 г. на ВОС за УПО.Срокът на **пробационната мярка за надзор в размер на 3 м. и 14 дни съвпадащ с изпитателния срок на УПО** , считано от **29.03.2018 г.** изтичал на **13.07.2018 г.**Пробационната мярка за надзор при УПО била изтърпяна на 13.07.2018 г. и съответно пробационният надзор бил приключен на **13.07.2018 г.**

Установява се на база писмените данни предоставени по делото от ГД ИН /л.51. 64 от делото /, че по повод привеждане в изпълнение на наложените на ищеца наказания лишаване от свобода не само по посочените две НОХД , а и по други , предвид и извършени кумулации по ЧНД , администрацията в ЗАТВОРА ВАРНА е уведомила РП София на преписка № П – 391/2016 г. от 25.11.2016г. – прокуратурата привела наказанието по ЧНД № 6804/2016 г. на РС София (което представлявало последното групиране – пълно включващо всички осъждания и по – благоприятно за лицето) с копие до **ГРАДСКА ПРОКУРАТУРАТА СОФИЯ** на № П – 280/2015 г. от 12.12.2015 г., която **привела присъдата** по НОХД № 4446/2012 г. на Градски съд София от 3г. 6 м., която била включена във втората група по ЧНД № 6804/2016 на РС София и с копие до **РС БЮРО СЪДИМОСТ БОЕВГРАД** .

На **03.09.2020 г.** било получено в ЗАТВОРА ВАРНА изпратено от ЗАТВОРА СОФИЯ писмо с изх.№ ДР -1 / 2015 от 25.08.2020 г. на РП *** , с което искали от ЗАТВОРА СОФИЯ да ги уведоми изтърпяно ли е наказанието по НОХД № 10975/2013 г. на РС София и наложеното на осн.чл. 68, ал.1 НК наказание от 1 год. по НОХД № 10026/2010 г. на РС София .

С писмо рег. № 234/2017 г. от **08.09.2020 г.** сочат ГД ИН ЗАТВОРА ВАРНА, че са уведомили **РАЙОННА ПРОКУРАТУРА ***** на № ДР – 1 / 12015 г. от **25.08.2020г.**, че лицето И. Х. И. е изтърпял две групи наказания – от 1 година и от 3г. и 6 м. , определени

с последно Определение от 24.06.2016 г. по ЧНД № 6804/2016 г. на РС СОФИЯ . **ПОД ЗАБЕЛЕЖКА** е записано в същото писмо: „**Затвора СОФИЯ са уведомили Районна прокуратура *** , че е приведено наказанието от 1 год. по НОХД № 10026 / 2010г. на РС СОФИЯ ,на осн. чл. 68 НК , но не са уведомили , че е последвало ново групиране** обхващащо наказанието и което е пълно включващо всички осъждания ,и де дори се е **явило изтъпяно на 21.03.2016 г.**

Безспорно се установява от л. 59 –ти ,че **още на 31.03.2015 г.** присъдите по преписка № ДР 1/15 по описа на РП БОТЕГРАД са били изпратени за изпълнение до ЗАТВОРА СОФИЯ , а на **25.08.2020 г.** РП *** е отправила запитване до НАЧАЛНИК ЗАТВОРА СОФИЯ затова дали са изпълнени.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достигна до следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Ищецът е насочил исквете си за обезвреда на имуществени и неимуществени вреди срещу ПРОКУРАТУРАТА на РБ , която участва по делото като процесуален субституент на държавата. Според практиката на ВКС /определение № 541/17.12.2019 г. по ч. гр. д. № 2980/2019 г. на IV г. о. и решение № 72/21.04.2020 г. по гр. д. № 2377/2019 г. на IV г. о. /, **отговорността на държавата за нарушение правото на ЕС** може да бъде защитено със иск, предявен **пряко срещу държавата или срещу причинилия увреждането неин орган.** В последният случай, държавата не става страна по делото, но е обвързана от решението, постановено при участието на субституента й, като да е била страна. В настоящия случай , след като смесен състав на ВАС и ВКС, е разрешил спора между РС Варна и Варненски административен съд относно това кой е компетентния съд да се произнесе по същество, а и е направена и квалификация на иска, съдът следва да се произнесе с решение в което да обсъди релевираните твърдения на ищеца и доказателствата по делото за да изведе правилен извод основателен и доказан ли е предявения осъдителен иск против ПРОКУРАТУРАТА на РБ.

За ангажирането на отговорността на държавата в близка хипотеза съобразно редица решения на СЕС /решения по [дела С-6/90](#) и [С-9/90](#); [С-46/93](#) и [С-48/93](#); [С-5/94](#); [С-224/01](#); [С160/14](#) и др. / и основателност на предявените искове за обезщетение следва да е налице кумулативното наличие на предпоставките, посочени в делото 1. Нарушение на правната норма, която предоставя права на частноправни субекти; 2. нарушението да е достатъчно съществено; 3. Наличие на причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната вреда, като отговорността е обективна и не се свързва с вина. Според СЕС едно нарушение на общностното право е явно и съществено, винаги когато е продължило въпреки постановяването на решение, установяващо твърдяното неизпълнение на задължение, на решение по преюдициално запитване или на трайно установена практика на СЕС в определена област.

В Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, в член 5 (Доп. - ДВ, бр. 137 от 1998 г., в сила от 1.11.1998 г.) е възведен един от основните принципи Право на свобода и сигурност :повеляващ : 1. Всеки има право на свобода и сигурност. Никой не може да бъде лишен от свобода освен в следните случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона:а) законно лишаване от свобода на лице по силата на постановена от компетентен съд присъда;б) законен арест или лишаване от

свобода на лице за неизпълнение на законно съдебно решение или с цел осигуряване на изпълнението на задължение, предписано от закона;с) законен арест или лишаване от свобода на лице с цел да се осигури явяването му пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление;d) лишаване от свобода на непълнолетно лице на основата на законно решение, за да се осигури надзор с възпитателна цел, или законно лишаване от свобода на такова лице с цел да се осигури неговото явяване пред предвидената в закона институция;е) законно лишаване от свобода на лице с цел да се предотврати разпространението на инфекциозни болести, както и на душевноболни лица, алкохолици, наркомани или скитници;f) законен арест или лишаване от свобода на лице с цел да се предотврати незаконното му влизане в страната или на лице, против което се предприемат действия за неговото депортиране или екстрадиция.2. На всяко арестувано лице трябва незабавно да бъдат съобщени на разбираем за него език основанията за арестуването му и всички обвинения, които му се предявяват.3. Всяко лице, арестувано или лишено от свобода в съответствие с разпоредбите на т. 1 (с) на този член, трябва своевременно да бъде изправено пред съдия или пред длъжностно лице, упълномощено от закона да изпълнява съдебни функции, и има право на гледане на неговото дело в разумен срок или на освобождаване преди гледането на неговото дело в съда. Освобождаването може да бъде обусловено от даването на гаранции за явяване в съда.4. Всяко арестувано или лишено от свобода лице има право да обжалва законността на неговото задържане в съда, който е задължен в кратък срок да се произнесе; в случай, че задържането е неправомерно, съдът е длъжен да нареди незабавното освобождаване на задържаното лице.5. Всяко лице, арестувано или лишено от свобода в нарушение на изискванията на този член, се ползва с осигурено от правните процедури право на обезщетение.

Именно нарушение на основен принцип на свобода визиран в **чл.5 КЗПЧОС** ищецът е твърдял и поддържал и исковата си молба и в първото открито съдебно заседание , че поради наложената му от Прокуратурата в *** ПАМ – Забрана за напускане на пределите на РБ няколкократно началото на 2019 г. пропуснал възможност да работи извън РБ – в Гърция,Швейцария и Германия, като само един път се опитал да премине границата на страната ни - през 2019 г. и на ГКПП Кулата бил информиран за наложената му забрана по ЗБЛД . ПАМ е твърдял ищеца, че не е ясно защо му е била наложена и че е била свалена едва след като узнал затова и наел адвокат , на който заплатил хонорар , а свалянето на мярката отнело три години .

ВРС намира за напълно доказани твърденията на ищеца, че е налице пропуск в работата на Надзора „ Изпълнение на наказанията „ при Районна прокуратура ***. Привеждането в изпълнение на наложените на ищеца наказания лишаване от свобода по присъдите постановени от СРС е следвало да се проведе по начин, по който осъденото лице да не търпи по –висок размер на наказание от това , което му е наложено, а и при съобразяване на възможността за кумулиране на наказанията по реда на чл.23 -25 НК .

Видно от преписката на РП *** , данните за съдимост на И. И. са били събрани до дата **19.12.2014 г.**

Установява се от л. **39 –ти** от преписката на РП *** , че на **31 март 2015 г.** до НАЧАЛНИК ЗАТВОРА СОФИЯ с копие до НАЧАЛНИК ЗАТВОРА ВАРНА са били изпратени за **изпълнение** постановената на 30.05.2014г. по НОХД № 10975/2013 по описа на СРС НО 8 –ми състав присъда, влязла в сила на 24.11.2014 г. и Решение № 1185 по ВНОХД № 4052/2014 г. по описа на СГС . **На 8.9.2020 г. ЗАТВОРА ВАРНА** са уведомили писмено РП *** затова, че на 2.4.2015 г. И. И. постъпил в ЗАТВОРА Варна ,а с **Определение от 24.10.2016 г. по ЧНД № 6804/ 2016г. на СРС** , на осн. чл.25, ал.1 и чл. 23 , ал.1 НК са били **групиращи** наказанията в ДВЕ ГРУПИ / **1-ва група** : НОХД 10026/2010 г. (1г.) ,НОХД № 647/2011 г. (5м.) и НОХД № 654/2014 г. (пробация) всички на СРС-определено **ОБЩО наказание от 1 година , изтърпяно от 28.05.2015 г. до 21.03.2016 г. , 2-ра група** : НОХД № 4446/2012 г. (3г.6м.) на СГС, НОХД 10975/2013 г. (9м.), НОХД № 15353/2011 г. (1г.3м.)НОХД № 23014/2011 г. (1г.) и НОХД № 22455/2012 г. (5м.) - всички на СРС, **ОБЩО наказание 3 години и 6 месеца , приведено с начало 21.03.2016 г., освободен на 29.03.2018 г. – условно – предсрочно с остатък 3 месеца и 14 дни** , съгласно **Протокол № 277 / 21.03.2018 г. по ЧНД № 273/2018 г. на ОКРЪЖЕН СЪД ВАРНА** , влязъл в сила на **29.02.2018г.**

За периода от 31 март 2015 г., до датата на която Затвора Варна са уведомили писмено РП *** за изтърпените от ищеца наказания Лишаване от свобода- т.е. от 31 март 2015 г.-до месец септември 2020 г. са изминали около пет години , период от време, който при влязла в законна сила осъдителна присъда от 9 м. и 1 г. е бил достатъчно дълъг за да може присъдната преписка да се приключи а наложената ПАМ да се отмени. В действителност ПАМ е била наложена на ищеца при наличието на законовите предпоставки затова и по надлежния ред , но през **2015 г.** на осн. **чл.75, т.3 ЗБЛД**, но при изтърпяно наказание лишаване от свобода още към **29.03.2018 г.** тази мярка е следвало да бъде отменена . Наложената на И. И. със Заповед № 72/15.1.2015 г. ПАМ по чл. 75 , т.3 ЗБЛД е отменена със Заповед № 517з – 5214/25.09.2020г. на Директор ОД МВР СОФИЯ , т.е. повече от две години , след като ищецът е бил изтърпял наложените му и кумулирани наказания лишаване от свобода, а и след приключването на пробационните мерки на **13.07.2018 г.** по ЧНД № 273/2018 г. по описа на ОС Варна .

При така установеното , настоящият съдебен състав следва да даде отговор на въпроса доказан ли е иска на ищеца И. И. по основание, а в зависимост от отговора на този въпрос и да прецени дали исковата сума от 7000 лева претендирано обезщетение за неимуществени вреди и 200 лв. за имуществени вреди кореспондират на принципа заложен в чл.52 ЗЗД. По така предявения осъдителен иск, чиято квалификация съдът е приел ,че намира правното си основание в чл. 2, ал.1 и ал.3, вр. чл. 2в, ал.1, т. 2 ЗОДОВ, съгласно **Определение № 18/19.05.2022 по ч. адм. д. № 55/2021г. на ВАС и ВКС (л. 7 от ч.адм.д. № 55/2021г.)** в съответствие с разпределената тежест на доказване, обективизирана в определението по чл.140 и сл.ГПК, съдът намира, че в конкретния спор, с който е сезиран РС Варна, искът се явява **недоказан по основание** .

Именно с оглед разпределение на доказателствената тежест съдът при насрочване на производството, съобразявайки действието на чл. 2в ЗОДВ, както и съдебната практика по реда на чл.290 ГПК, обективизирана в Решение № 16 от 2.03.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1914/2020 г., IV г.о., ГК, с докладчик председателят Борислав Белазелков, съдът е указал на страните, че: „Държавата отговаря за вредите от нарушаване на правото на Европейския съюз, когато нарушението е достатъчно съществено, като за нейната отговорност е без значение от поведението (действие или бездействие) на кой от нейните органи са причинени вредите. За отговорността по ЗОДОВ вината е без правно значение, т.е. отговорността за вреди е обективна. Отговорността по ЗЗД е виновна, т.е. деецът има възможност да се екскулпира, като докаже по несъмнен начин, че е положил дължимата грижа и това изключва неговата отговорност. Отговорността на държавата за вреди от нарушаване на правото на Европейския съюз не е виновна. Когато нарушението е извършено умишлено или при неполагане на дължимата грижа, само това е достатъчно то да бъде квалифицирано като „достатъчно съществено“, но това не означава, че полагането на дължимата грижа изключва отговорността на държавата. Нарушението може да бъде квалифицирано като „достатъчно съществено“ и въпреки полагането на дължимата грижа: когато държавният орган няма право на преценка, нарушената норма е ясна и прецизно формулирана, при неизпълнение на задължението за отправяне на преюдициално запитване и др. Обезщетение за нарушение на правото на Европейския съюз може да се претендира, както поради нарушения от нормотворчески, правораздавателни и правозащитни органи, на органи на изпълнителната власт и на местното самоуправление, така и за допускането на нарушения от частноправни субекти“.

В настоящия исков процес бе установен факта, че спрямо ищеца е била наложена ПАМ за период от време, в който основанията съществували към 2015 г. са отпаднали през 2018г., а мярката е била отменена едва през 2020 г. Дали точно този вид мярка „Забрана за напускане на пределите на страна „, наложена от ОД МВР София, по искане на РП *** по чл. 75, т.3 БДЛД е довела до ограничаване на конституционно гарантираните на ищеца права на лична свобода и неприкосновеност, на местожителство и придвижване, както и правото му на свобода и сигурност по чл. 5 КЗПЧОС е спорно по делото. Според съдебната практика /обективизирана напр. в Решение № 53 от 7.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3528/2018 г., III г. о., ГК /, „когато се претендира обезщетение за неимуществени вреди от незаконно обвинение и мярка за неотклонение, ищецът не е длъжен да твърди и доказва преживения обичаен страх от наказателната отговорност и получения обичаен дискомфорт от упражнената принуда. Те следват от закона“. По аргумент на по-силното основание, съдът намира, че само на база несъмнено установеното нарушение на РП *** по своевременно предприемане на действия по сваляне на наложената ПАМ, действия които е следвало да се извършат през 2018г., а не 2020 г., ищецът не е доказал, че точно и единствено ответната страна е нарушила чл. 5 КЗПЧОС и в частност правото му на свободно придвижване. Този извод се налага основно поради факта, че ищецът не ангажира допуснатите му гласни доказателства, поради което и съдът е заличил същите в о.с.з. на 2.12.2022 г. Ето защо, след като липсват свидетелски показания на база на които съдът да провери твърденията на ищеца, че именно поради наложената му ПАМ не е могъл да напусне РБ и да работи извън страната (дори и в

условията на ковид пандемия), съдът приема, че бездействието на РП *** по отмяна на ПАМ не е особено съществено нарушение на правото на ЕС, а още по –малко е установено и доказано което и да е от негативните изживявания на ищеца, поради което искът следва да се отхвърли изцяло досежно претенциите за неимуществени вреди . По отношение на иска за присъждане на имуществени вреди в размер на 200 лв., съдът не поставя под съмнение твърденията на ищеца, че е ангажирал адвокат, за да може да установи кога и от кого,а и на какво основание му е била наложена мярката забрана за напускане на пределите на РБ. С доклада по делото съдът е указал на ищеца изрично, че не сочи доказателства за имуществени вреди , въпреки което делото не е попълнено с доказателствен материал на база на който съдът да приеме, че претенцията е доказана и по основание и по размер.Единственото приложено по преписката на РП *** пълномощно за процесуално представителство от ищеца към адв.В. носи дата 24.08.2020 г./л.16 от преписката на РП *** / но не и за дори договорен , а още по-малко платен адвокатски хонорар . При тези данни по делото съдът прави извод, че осъдителния иск на ищеца е останал неоснователен и недоказан и в частта относно претенираните за репарирание имуществени вреди . С оглед изложеното и по-горе, съдът отхвърля предявения иск от ищеца И. И. против Прокуратурата на РБ като неоснователен и недоказан, а в диспозитива на акта вписва участието на ТЛП на страната на ответника .

На последно място, при изрично заявеното в отговора на искова молба / л.17/ съдът следва да приложи нормата на чл. 78 , ал.3, вр. ал. 8 ГПК и да осъди ищеца да заплати на ответната страна съдебно –деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение . Размера на разноските за юрисконсултско възнаграждение следва да се определи от съда при спазване на нормата на чл. 78, ал. 8 ГПК и чл. 36 ЗПрПом и Наредбата за заплащане на правната помощ. Съгласно чл.25, ал.1 НЗПрПом съдът определя размер на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника в посочения минимум от 100 лв. , като счита, че възнаграждение над този минимален , законодателно разписан размер, не би съответствало на характера на производството по делото а и би било прекомерно високо.

Водим от горното , съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявения осъдителен иск с правно основание **чл. 2, ал.1 и ал. 3, вр. чл. 2в, ал.1, т. 2 ЗОДОВ**, от **ищеца И. Х. И., ЕГН *******, с адрес: *******, чрез процесуален представител - адвокат от **ВАК С. В. ,** със съдебен адрес: ***** срещу** ответника **П. Н. Р. Б. ,** с адрес ***** 2**, с **искане** е да бъде постановено Решение, по силата на което ответника да бъде осъден да заплати на ищеца **СУМАТА от 7000,00 лв.** (седем хиляди лева)обезщетение за претърпени от ищеца **неимуществени вреди** причинени от бездействието на Прокуратурата на Р.България за периода **13.07.2018г. до 11.09.2020 г. ,** в който период е била неправомерно приложена спрямо ищеца мярката „Забрана за напускане на територията на България „, наложена по изп.преписка DP -1/15 на РП *******, които неимуществени вреди се изразявали в отрицателни емоции и психически изживявания, стрес и безпокойство, влошаване на здравословното състояние

на ищеца, ведно със **законната лихва** върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – **13.08.2021 г.** , до окончателното изплащане на вземането, **както и СУМАТА от 200 лева** (двеста лева) обезщетение за **имуществени вреди** причинени на ищеца представляващи разход за заплатено адвокатско възнаграждение за подаване на **жалба** по изп. преписка ДР -1 /15 на РП ***, като всички претендирани неимуществени и имуществени вреди, заявени за репарирание са предявени за вреди от бездействието на Прокуратурата по наложената мярка „Забрана за напускане територията на РБ“ за налагането и/или изпълнението на мярката, която мярка била наложена от прокурор в хода на наказателното производство за неотклоняване на лицето от изтърпяване на наложеното му по НК наказание и в резултат на наложената му мярка било ограничена личната му свобода и право на свободно придвижване, **КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.**

ОСЪЖДА И. Х. И., ЕГН *****, с адрес: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на **П. Н. Р. Б.** , с адрес *** **2,СУМАТА** от общо **100,00 лева** (сто лева) – съдебно деловодни разноси дължими на ответната страна за процесуално представителство - юрисоконсултско възнаграждение пред настоящата инстанция, **на осн. чл. 78,ал.3 вр. ал. 8 ГПК .**

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на **ТРЕТО ЛИЦЕ ПОМАГАЧ** на осн. чл.219 ГПК , конституирано на страната на ответника, а именно - ответника **Главна дирекция „Изпълнение на наказанията „ / ГДИН /** с адрес ***.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните пред Окръжен съд Варна, с въззивна жалба в двуседмичен срок, считано от получаване на преписа .

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните .

Съдия при Районен съд – Варна: _____